

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Herren, som raader i Himmerig

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Herren, som raader i Himmerig", i Grundtvig, N. F. S.: *Sang-Værk til den danske Kirkeskole*. - 1946, 1944-1964, s. 17. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-grundtvig12val-shoot-workid57185.pdf> (tilgået 06. maj 2024)

Anvendt udgave: Sang-Værk til den danske Kirkeskole. - 1946

No. 4 .*)

Herren, som raader i Himmerig,
Ham vil vi love og prise,
Og om Hans Verden underlig
Synge en aandelig Vise,
Ham til Priis, som er A og Ø,
Blev ei født og kan aldrig døe,
For hos ham er Livets Kilde.

Høielofts-Sale i Tusind-Tal
Havde de himmelske Hære,
Og indtil Morgen-Stjernens Fald
Alle de fremmed Guds Ære,
Evighedens Halleluja
Salig kvædede de til og fra,
Af Andet de ikke vidste.

Oprør der blev i den store Leir,
Stolthedens Moder var Avind,
Daarerne drømde sødt om Seir,
Løfted mod Almagten Glavind,
Fienden sagde i Hjerte sit:
Norden kalder jeg Rige mit,
Der reise jeg vil min Throne.

Englenes Fald var som Stjerne-Skud,
Hvo kan vel staae mod Almagten!

*
- 18

Strides kan ingen Sjæl med Gud,
Helved dem lønnet for Agten,
Hedt som Ilden og koldt som Iis,
Knuger det dem paa Utings Viis,
Det faae de vel at fornemme!

Engle fuldmange der faldt i Flok,
Styrtes fra Glands og fra Glæde,
Thi blev i Himlen Øde nok
Tomt var saa mangt et Høisæde,
Fred dog var der og Frydesang,
Engle-Stemmer og Harpe-Klang,
Gud give, vi var deroppe!

Tomheden tækkes vor Herre ei,
Raadvild er aldrig den Vise,
Mennesker har Han i Ophei,
Evig de skulle Ham prise,
Dem tilkeiset er hver en Hal,
Herregaarde i Tusindtal!
Forbrudt af de Drotter stolte!

Himmel og Jord, som for os de staae,
Fordum var Mulm kun og Mørke,
Græs var ei grønt, ei Bølgen blaa,
Dødsø gik sort over Ørke,
Virvar kalde det Folk paa Jord,
Verden skabde vor Herres Ord,
Den springe maa naar Han fløiter!

Let sig udsvang som i Fjederham

Aanden, som Alt kan udrette,
Svæved hen over skumle Dam,
Hvidlig som Skyerne lette,
Som af Vinger en sagte Lyd
Himmelsk toned med Ordets Dyd
Og skabde Alt hvad den nævned!

19

Ordet var herligt, bliv Lys! det lød,
Lyset udsprang da med Gammen,
Aldrig det meer, saa Herren bød,
Blande med Mørket sig sammen!
Lys er Dagen, vor Herre kiær,
Mørk er Natten med Skyggehær,
Da vandre somhelst de Sorte.

Alle Ting har deres Fødsels-Dag:
Lyset er Søndagens Ære,
Mandagens er det lysblaa Tag,
Gulvet for Himmelens Hære,
Tirsdays-Krandsen er Land og Sø,
Væxter alle med Frugt og Frø
Med Lilier og med Roser!

Onsdagens Glimmer forblinder let
Folk med de vittigste Hjerner,
Solen hin klare er af Dens Æt,
Maanen og Mylren af Stjerner,
Mange offred til Soel i Vaar,
Bad til Maanen om gode Aar,
Til Himmelens Hær om Lykke.

Thorsdagen ikke vor Herre tav,
Liv nu for Dagen han lagde,
Fugle i Luft og Fisk i Hav
Ordet for Lyset dem bragde;
I det Dybe er Livet tyst,
I det Høie fuldlydt og lyst
Paa Vinger med Synge-Stemme!

Fredagen kroned vor Gud sit Værk,
Skabde af Muld sig en Næste,
I det Svage Livs-Aanden stærk
Skulde sig tee paa det Bedste;
20 Skabt til Billed af Skaber sin
Lydes skulde den *Jord-Drot* fin
I Luften og saa i Havet!

Lørdagen kaldte Han Hviledag,
Yndigst af Alt er dens Minde,
Jord-Drotten hviled sødt i Mag,
Sov sig da til en Veninde,
Herren tog af hans Ribbeen Et,
Ei undvære kan Manden det,
Som blev til en yndig Kvinde.

Herren nu skaaded i Soleglands
Vaar-Ugens Gierning med Gammen,
Underlig skiønt var Værket Hans,
Herlig det passede sammen!
Alt for Herren var bart og blot,
For Hans Øine dog saare godt,
Det vared kun kort, desværre!

Immer dog Lyset er saare godt,
Prægtig er Himmelens Bue,

Maiskoven grøn og Havet blaat
Lystelig findes tilskue;
Soel og Maane og Stjerner smaa
Fryde Øiet paa Hvælving blaa,
Og hvidske hvor Lys har hjemme.

Sommernats-Fuglen til Morgengry
Slaaer sine Triller de søde,
Lærken hun synger høit i Sky,
Hilser den gyldne Dagrøde,
Fisken leger i Sø og Dam,
Saa paa Marken de vevre Lam,
Og Raaernes Kid i Lunde.

21

Mennesket er et Vidunder stort,
Billed af Gud i det Høie:
Han kan forstaae, hvad Gud har gjort,
Over det Alt sig fornøie;
Han kan tæmme med Konst og Vid
Bjørn og Løve som Lam og Kid,
Og strides med Vind og Vove.

Helvedes listige Hjerte-Tyv
Daared den yndige Kvinde,
End dog i hendes Hjerte-Dyb
Gud kan et Herberg sig vinde,
Kvinden bragde vor Jord i Band,
Kvinden fødte vor Frelsermand,
Han gjorde det godt Altsammen!

Høielofts-Sale i Tusindtal,
Bygte til Himmelens Hære,
Ødte ved Morgen-Stjernens Fald,
Skal vore Boliger være,
Hos Gud-Fader i Hans Palads
Sønnen os har beredt en Plads,
Hvor kunne vi Ham fuldtakke!